

[Ole Bjørn Kraft.]

og at Danmark vil være en uforbeholden medarbejder på skabelsen af et politisk og økonomisk forenet Europa, thi det er her, fremtidslinjen går. Isoleringens tid er forbi. Vi kan ikke være neutrale i verdenskampen.

Herluf Rasmussen: Det må være mig tilladt at pege på et enkelt problem, som mere eller mindre har været medtaget i de ærede partiordføreres indlæg, og som jeg også gerne så løst på en tilfredsstillende måde. Jeg er ganske klar over, at det kun kan blive et ønske på en ønskeseddel; andre skal jo til sin tid tage problemet op i en ny samling; men jeg vil ikke undlade at gøre nogle bemærkninger og fremsætte nogle synspunkter.

Det glædede mig overmåde meget, at det ærede medlem hr. K. B. Andersen i går kom ind på nogle af de områder, hvor han mente at Danmark var i stand til at udføre særlige opgaver. Han nævnte bl. a. Danmarks stilling til udviklingslandene og Danmarks chance for at udføre særlige opgaver, og han mente, at Danmarks chance for at præge udviklingen i disse lande i heldig retning ville være usædvanlig god. Jeg mener, at der på mange andre områder er mulighed for, at Danmark kan lade sin stemme høre. Jeg tænker her på den rolle, som Danmark kunne komme til at spille i bestræbelserne for at opnå afspænding mellem øst og vest. Det var jo ikke en direkte afspændingstale, vi lige hørte fra det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft. Men jeg mener, at Danmark også bør medvirke til, at f. eks. problemerne i Mitteleuropa, som givet er en anstødssten for en varig forståelse mellem øst og vest, bliver reguleret.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være med at sammenligne det ærede medlem hr. K. B. Andersen med hans engelske partifæller, som snart, forhåbentlig da, skal danne regering i England. Medens det danske socialdemokrati synes at falde i afmagt, når det drejer sig om at påtage sig formidlende internationale opgaver, ser man det særsyn, at det engelske arbejderpartis ledere tager problemer op, hvis løsning ville være til uvurderlig gavn for menneskeheden.

Det engelske arbejderparti beskæftiger sig således meget med udviklingen i Vest-

tyskland. I det engelske arbejderparti indser man nemlig, at uden et demokratisk og fredeligt Tyskland vil freden altid være i fare, og de engelske socialdemokrater er altid på pletten med den saglige kritik, når revanchisterne oplader deres røst, eller når befolkningen udsættes for overgreb, der ikke giver systemet eller metoderne fra Hitler-tiden noget efter. Men hvornår har regeringen og det danske socialdemokrati sidst beskæftiget sig med det tyske spørgsmål? Det kan vel ikke være undgået opmærksomheden, at der findes et sådant spørgsmål; vi står jo i nær og venskabelig forbindelse med Den tyske Forbundsrepublik. Det er også naturligt, at vi gør det. Jeg kunne godt tænke mig, når man nu i nær fremtid på allerhøjeste plan skal udveksle høflige bemærkninger med kansler Erhard, at man også hviskede ham i øret, at visse af de ting, som sker i Forbundsrepublikken, virker lidt foruroligere på os danske. Jeg synes f. eks., det ville være på sin plads, hvis den højtærede udenrigsminister ved den lejlighed spurgte kansleren lidt ud om de mere eller mindre officielle krav om grænserrevisioner, som rejses fra tid til anden. Det må da give kuldegysninger hos den højtærede udenrigsminister, når en ansvarlig tysk politiker, tysk minister, offentligt proklamerer, at Münchenoverenskomstens grænser er lov for ham.

Man ser altså det særsyn, at det demokratiske Vesttyskland gennem officielle personligheder rejser krav om grænserrevisioner, som skyldes Hitlers forbryderiske angrebskrig. Er det ikke lidt for dårligt, at ingen officielle danske personligheder gør forestillinger i den anledning? Jeg vil gerne betro den højtærede udenrigsminister, at selv kansler Erhard står jo fast på grænserne fra 1937. Når nu disse grænsekrav rejses, forstår man imidlertid bedre den tyske interesse, der ligger i at besidde atomvåben. Så vidt jeg ved — og det vil jeg gerne have bekræftet — er det ikke den danske regerings interesse, at atomvåbnet udbredes til flere steder; men er man blind for, at en eventuel deltagelse af Tyskland i den multilaterale atomstyrke i virkeligheden er et forsøg på at lukke Tyskland ind ad bagdøren og give det mulighed for at få en finger på aftrækkeren?

Jeg skal spare det høje ting for yderligere